

Objectiu:

- Reflexionar sobre el concepte d'identitat

Participants:

Un número indiferent de personas de a partir de 10 años

Material:

Fotocòpies annex

Temps:

50 minuts

Desenvolupament de l'activitat:

Presentem l'activitat introduint el concepte d'identitat i la necessitat que té tota persona de que se li reconegui aquesta.

Demanem a cada alumne que llegeixi el text adjunt.

Iniciem un debat sobre el concepte d'identitat.

Avaluació:

Com se sent el narrador? Què planteja? Què en penses tu?

Orientacions:

La identitat és múltiple, canviant i relativa. Tots tenim múltiples pertinences, que canvien al llarg del temps (abans era estudiant, ara sóc mestre...) i que no tenen el mateix significat segons el lloc on s'és (no és el mateix ser dona a Catalunya que a Iran). Flexibilitzar la idea d'identitat i no tenir por a que se'ns transformi és important per fer-nos persones capaces de respondre positivament als conflictes.

“Des que me’n vaig anar del Líban el 1976 per a instal·lar-me a França, molt sovint, amb les millors intencions del món, m’han preguntat si em sentia «més aviat francès» o «més aviat libanès». I sempre contesto el mateix: «Ambdues coses alhora!» No és per un desig d’equilibri o equitat, sinó perquè si contestés altra cosa mentiria. Si sóc qui sóc i no un altre és perquè em trobo en la frontera de dos països, de dos o tres llengües, de múltiples tradicions culturals. Això és precisament el que defineix la meva identitat. Seria més autèntic si em negués una part de mi mateix?

A aquells que em fan aquesta pregunta els explico, doncs, pacientment, que vaig néixer al Líban que vaig viure allà fins als vint-i-set anys, que l’àrab és la meua llengua materna, que és en les traduccions a l’àrab que vaig descobrir per primera vegada a Dumas, Dickens i Els Viatges de Gulliver, i que és en el meu poble de la muntanya, el poble dels meus avantpassats, on vaig tenir les meves primeres alegries de nen i on vaig escoltar algunes històries que inspirarien més tard les meves novel·les. Com podria oblidar-lo? Com podria mai esborrar-lo? Però, per altra banda, fa vint-i-dos anys que visc en terra francesa, bec la seva aigua i el seu vi, les meves mans acaricien cada dia les seves velles pedres, escric els meus llibres en la seva llengua: per a mi no serà mai una terra estrangera.

Mig francès, doncs, i mig libanès? En absolut! La identitat no es pot compartimentar, no es divideix ni en meitats ni en terços, ni per zones separades. No tinc diferents identitats, només en tinc una, feta de tots els elements que li han donat forma, en una «mescla» especial que no és mai la mateixa per a un altre.

De vegades, quan he acabat d’explicar, amb mil i un detalls, per quines raons precises reivindico plenament el conjunt de les meves pertinences, algú se m’acosta per murmurar, posant-me la mà damunt l’espatlla: «Heu fet bé al parlar així, però al fons del fons, què us sentiu més?»

Durant molt de temps, aquesta interrogació insistent m’ha fet somriure. Avui ja no em fa tanta gràcia. Perquè em sembla que revela una visió dels homes força estesa i al meu entendre, perillosa. Quan em demanen què sóc «en el fons del fons de mi mateix», es dona per suposat que hi ha, «en el fons del fons» de cadascú, una sola pertinença important, la seva «veritat profunda», per dir-ho així, la seva «essència», determinada una vegada per totes en néixer, i que romandrà invariable; com si la resta, tota la resta de la seva trajectòria d’home lliure, les conviccions que ha adquirit, les seves preferències, la pròpia sensibilitat, les seves afinitats, la seva vida, en definitiva, no contés per res. I quan s’incita els nostres contemporanis a «afirmar la seva identitat», com tan sovint es fa avui, el que se’ls està dient és que han de trobar al fons de si mateixos aquesta pretesa pertinença fonamental, que sovint és de caràcter religiós, o nacional, o racial, o ètnic, i brandar-la orgullosament enfront dels altres.

Si algú reivindica una identitat més complexa, es troba marginat. Un jove nascut a França de pares algerians porta dins seu dues pertinences evidents, i hauria de ser capaç d’assumir-les totes dues. He dit dues per a simplificar, però els components de la seva personalitat són molt més nombrosos. Tant si es tracta de la llengua com de les creences, la manera de viure, les relacions familiars, els gustos artístics o culinaris, resulta que les influències franceses, europees, occidentals, es barregen dins seu amb influències àrabs, berbers, africanes, musulmanes... Una experiència enriquidora i fecunda, si aquest jove se sent lliure de viure-la plenament, si se l’anima a assumir tota la seva diversitat; per contra, el seu desenvolupament pot ser traumàtic, si cada vegada que s’afirma com a francès hi ha qui li mira com un traïdor, fins i tot com un renegat, i si cada vegada que defensa els seus lligams amb Algèria, la seva història, la seva cultura, la seva religió, xoca amb la incomprensió, la desconfiança o l’hostilitat.” (...)

Identitats que maten, d’Amin Maalouf.